

אנרג'ה

התערוכה השנתית
עמותת אמנים יוצרים בישראל
29.1.22–8.12.21

אוצרת: מירב רהט
אוצרת משנה: מיכל קרסני

דברי יושבת ראש העמותה והמנהלת

עמותת אמנים יוצרים בישראל היא גוף שמאגד ומקרב אמנים מתחום הקרמיקה ומתחומי קראפט מגוונים אחרים. את העמותה הקימו לפני שנים רבות אמנים למען האמנים ולמען קידום אומנות החומר, והיא פועלת ללא מטרת רווח.

בתקופת הקורונה, שבדומה לעולם כולו אתגרה גם אותנו, יזמנו הרצאות ומפגשים, פרסמנו את כתב העת 1280, השתתפנו בביאנלה לאומנויות ועיצוב במוזיאון ארץ ישראל, ומתי שרק התאפשר הצגנו תערוכות בגלריה. כל אלה ועוד נעשו במטרה לשמור על קשר רצוף עם כל אמני העמותה וכדי לתת להם את מרב התמיכה והחשיפה בתקופה זו.

התערוכה אַנְגָּזָה מציגה תוצרי עבודה משותפת של זוגות אמנים בתקופת הקורונה, שבה הוגבלה היכולת לשתף פעולה והשתנתה בהשוואה לעולם שהכרנו.

על אף השאלות המרחפות גם בימים אלה סביב ריחוק חברתי והיכולת לשתף פעולה, אנחנו נמשיך ליזום ולייצר תכנים ומסגרות לפעילויות האמנותיות של חברי העמותה.

תודה לאוצרת התערוכה – מירב רהט ולאוצרת המשנה – מיכל קרסני

בברכה,

סיגל זוז, יו"ר עמותת אמנים יוצרים בישראל

עדי שבתאי פפו, מנהלת עמותת אמנים יוצרים בישראל ומנהלת גלריה B.Y5

שנת 2021 המגיעה לקיצה היא שנה שנייה של חיים בצילה של מגיפה המשנה את פני העולם. ריחוק חברתי. סגרים. בידודים. מתוך כך, למול דפוסי התנהגות משתנים, בחרנו לפתוח במהלך מקרב ולשים בחזית את כוחו של חיבור בין אנשים ואת ההזדמנות של יציאה מההרגלי ככלי להתפתחות אישית ומשותפת. תחת הכותרת "טובים השניים" הזמנו יוצרות. ים מדיסציפלינות שונות לצאת לפעולה משותפת. התערוכה "אנגז'ה" היא סופו של תהליך העבודה שהן. הם קיימו, בו ה'לָבָד' נותר מאחור, כאשר שיתופי הפעולה וה'יחד' מקבלים מקום בכל אספקט של העשייה.

עשרים ושבעה יוצרות ויוצרים, שלוש עשרה עבודות, שתי אוצרות ותערוכה אחת הבנויה משני חלקים השזורים זה לתוך זה. זוגות (ושלשה) שיצאו לדרך משותפת בנתיב פחות מוכר. דיאלוגים שנרקמו בין אמניות ואמנים – כאלה המכירים מקרוב, מרחוק, ומי שעד פרויקט זה לא נפגשו מעולם – שפעלו במטרה ליצור חיבור בו ה"יחד" גדול מסך חלקיו.

יעל סונינו-לוי ותמר שליט אבני, האחת יוצרת רב תחומית והשניה עוסקת בוידאו וצילום, יצאו למסע בעקבות דמותה המסקרנת-מהפכנית של **ליידי הסטר סטנהופ**, שהגיעה לארץ ישראל במסע לחיפוש מטמון אבוד וביצעה באשקלון את החפירה הראשונה בארכיאולוגיה המקומית. כשהן פוסעות בעקבות סטנהופ יוצרות תמר ויעל מסע של דימויים בו הן משלבות צילום, הדפס, ומדיה דיגיטאלית, מותירות את חותם דמותה במרחבים בהם היא נעה ושמות את סיפורה ההיסטורי על מפת ההווה.

במסלול מסען עוצרות השתיים גם בתערוכה "אנגז'ה", מנכיחות את שיתוף הפעולה ביניהן בחלל הגלריה ומעניקות לו רובד נוסף. אחת עם השניה, כמו גם שתיהן עם ליידי סטנהופ, הן נעות סביב בחירות העבר שלה, מאירות את דמותה באור חדש ומשלבות אותה בהווה המקומי.

* מסלול העבודות שנועד להציף את דמותה של ליידי סטנהופ אל התודעה מופיע במפה שיתופית בה ניתן לראות את כל המיקומים והפעולות של השתיים לאורך מסען, כמו גם לקרוא פרטים נוספים אודותיה.

החזרה אל דמות מן העבר והנכחתה בהווה מתקיימת גם בעבודה **בינו לבינו** של **עומרי גורן** המשותפת לו ולסבו **מיכאל שלומוביץ' ז"ל**. מהלך פעולתו של גורן, שפועל בשדה הצורפות, מתחיל בזכרונות ילדות שלו משבתות משותפות עם סבו הצייר, בהן הוא צייר איתו ולצידו. הקשר בין השניים, שהתבסס על אמנות כמכנה משותף, עומד בבסיס עבודתו, בה הוא הופך הדפסי ציורים של סבו למעין אבני חן אותן הוא משבץ בתכשיטים שהוא יוצר.

במהלך סימבולי הוא גוזר חלקים מציוריו של שלומוביץ' ז"ל, הופך אותם אלמנטים באובייקטים שהוא יוצר, מפרק ומרכיב מחדש את מערכת יחסיו עם מי שכבר אינו. בדיאלוג בין עולמו של הסב (שצייר נופים ודמויות קשות יום מסביבתו הקרובה) לעולמו שלו (שדה האופנה ועולם לכאורה נוצץ) גורן מקנה לעבודתו של סבו הקשרים חדשים, ממסמס את ההפרדה בין ציור שנועד להתלות על קיר לבין תכשיט לגוף, מחבר ומכליא שניים לכדי גוף אחד.

זכרונות ילדות וחיבור משפחתי מסוג אחר מתקיים בעבודה **רקמת חיבור** של **נגה זהרה הראל**, בת ואם. בילדותה אספה זהרה וייבשה במכבש צמחים אוסף עצום של פרחים יחד עם אביה, סבה של נגה. האוסף אבד לפני שנים רבות אולם הוא שב ועולה כנעדר-נוכח לאורך השנים ביצירה האישית של כל אחת מהן. שתיהן מנסות לשחזר את אותו מכלול פרחים אגדי שנאסף, נעות בין זכרון לשכחה, בין הגלוי לנסתר ובין האישי למשפחתי.

בעבודתה של זהרה, הפועלת בשדה הקרמיקה, דימויי הצמחים נחרטים ונרשמים על החומר. בעבודתה של נגה, הפועלת בשדות הצורפות והטקסטיל, דימויי הצמחים מנוסרים במתכת ונרקמים על גבי הבד. בעבודתן המשותפת הן מזמנות מפגש בין דורי של שלושה דורות. באמצעות שילוב בין מדיומים שונים, חומרים שונים וטכניקות שונות, הקרמיקה פוגשת בצורפות, הפורצלן פוגש את המתכת ואת הבד והרקמה, ושתי היוצרות חוברות יחד אל דמותו-זכרונו של האב-סב, כשהאם מכילה את ביתה ושתיהן יחד את הזיכרונות.

המפגש הבין דורי עומד גם בבסיס העבודה של **רונה גלעדי וואנו ואפרת קלומק** – שתי אחיות במשפחה חקלאית הפועלת יחדיו בשיתוף פעולה

שבטי. בעבודתן הן מחברות בין עולם הבישול בו פועלת האחת, עולם החומר בו פועלת השניה, והשבט המשפחתי.

נקודת המוצא לעבודתן היא "יום רביולי" בו כל השבט מתכנס סביב שולחן במרכז הבית במעין מהלך טקסי. ידיים עמלניות של שלושה דורות נרתמות למלאכה, עובדות וממלאות יחד כיסים תפוחים של טוב. יריעות רביולי נפרמות ויריעות חיים נרקמות.

במיצב **בית לחם** הן נעות בין יריעות הבצק ממכונת הפסטה ליריעות פורצלן, יוצרות מיכלים רבועים במרקמים שונים ובייבוש שונה, כאשר באמצעות מקבץ אובייקטים הנראים כרקמות עור בשלבי התבגרות והזדקנות שונים לצד כלים שבריריים הניצבים על גבי גליונות-שכבות של דגנים קלויים, הן מציבות ייצוג ויזואלי ליחד הרב דורי ולכוחה של המשפחה.

מהלך טקסי מסוג אחר ניתן לראות בעבודתם של **רותי ושי וגנר**, אם ובנה, במיצב המשלב בין עבודת כפיים ומסורות עבודה בחומר וגלזורות, לבין הקלדת כפיים ויצירה דיגיטאלית.

רותי יוצרת מסיכות קרמיקה בתהליך עמלני רב שלבים, משלבת מוטיבים משדה עיצוב הטקסטיל בתהליכי הזיגוג של החומר, מקבעת אותו בטכניקות יישום ושריפה עתיקות. שי פועל במדיום של מיפוי דיגיטאלי, משלב הקרנות וסאונד אלקטרוני – מפרק ומפיח חיים חדשים באובייקטים הדוממים. במיצב המחבר את הממשי והדיגיטאלי הם יוצרים **פאטה-מורפוזה** – תעתוע בו בשילוב בין המדיום המסורתי להקרנת שינויים ויזואליים וקוליים שהולכים וגוברים, הולכים ומיטשטשים הגבולות בין החומר הפיזי לדימוי המוקרן. במקבץ טקסי מכשף של תנועת הדימויים והסאונד האובייקט משתנה שוב ושוב, מזמן למתבונן חוויה דינאמית המקנה למסכה הדוממת תנועה של השתנות וחיים.

למול פאטה-מורפוזה בה החומר הממשי פוגש חומר טכנולוגי, עבודתן של **שולי שוחט ולימור דן חנגלי** עוסקת במטאמורפוזה רגשית וצורנית. באמצעות

מפגש בין חומר נוקשה לחומר רך – פורצלן וטקסטיל שהופכים שלובים זה בזה כאחד – הן מציבות אנלוגיות לסיטואציות ולמערכות יחסים בין אנשים.

נקודת המוצא לעבודתן המשותפת נשענת על הספר **כשהדברים מתפרקים** מאת פמה צ'ודרון, העוסק בהתמודדות עם מצבים שונים שהחיים מזמנים, ומתוכו גם נגזר שמה. בתהליך עבודה אישי-זוגי הן מנכיחות תהליכי השתנות, שאלות שאלות על מצבי חיים ומתרגמות אותם לאובייקטים בהם הן משתלבות זו לתוך זו. מה קורה כשרכות פוגשת קושי? מה טיב היחסים? האם יש תלות? מי מטפל ומי מטופל? מה קורה לרכות ללא הקליפה המגינה? מה קורה לנוקשות שהרכות בתוכה?

כל אובייקט הוא עולם בפני עצמו ויחד הם הופכים שדה היברידיים המייצג תחושות, כוחות וחוויות חיים (ומוות), כאשר בכל אחד מהפרטים ובכולם יחד כמיצב נבחנות נקודות מגע וגבולות בין חומרים וטכניקות עבודה, כמו גם ביניהן כשותפות לאותה עבודה.

סוגיית הקניית רכות לחומר קשיח עולה מנקודת מבט אחרת בפרוייקט **סודה לשתייה ודמעות** של **מיכל ניב ולילך רז**. רז פועלת בשדה הצילום. ניב פועלת בשדה הקרמיקה. במיצב משותף הן מציגות תצלום סטילס בו מופיע עיגול מושלם של חלון מכונת כביסה, כשמבעד לזכוכית האטומה מתגלה מערום כלי קרמיקה. רגע נינוח לכאורה, הטומן בחובו מתח לקראת פעולת ההפעלה. לצד התצלום, בתוך קערת כביסה המוצגת על גבי בסיס של מכונת כביסה ישנה, מוצבים גופים קרמיים הטעונים בתוצאות המהלך הטראומטי.

בדיאלוג בין השתיים הן יוצרות דרמה שקטה המנכיחה פעולה יומיומית, כאשר בו זמנית הן מתכוננות לאירוע מטריד שיגדיר מציאות חדשה. המקום בו טקסטיל זוכה לשטיפה, ניקוי והתחדשות הופך מקום של קריסה עבור החומר הקשיח. בו זמנית הכלים שאיבדו את יכולת ההכלה זוכים באיכויות של יופי ופוטנציאל קיומי חדש. את המהלך מלווה שירה של המשוררת שלומית נעים נאור "הוראות כביסה", הכתוב בכתב ידה, וממנו גם לקוח שם העבודה.

למול דיאלוג ממשי ודינאמי העבודה מיד ליד של שחר קדם, יונית קריסטל וריקי קרן-צבי נולדה ברוחו של משחק ילדות בו האחד מתחיל לצייר על דף ריק, מקפל, מסתיר את ציורו ומעביר לבא אחריו. באופן זה השלושה, שעובדים במלאכות שונות ובחומרים שונים, בחרו להתמסר לבלתי ידוע ולבחון את האפשרות הנולדת בחיבור של עשייה נפרדת המבוססת על חומר מקומי, טכניקות של קראפט מסורתי ועבודת כפיים, לכדי יצירה משותפת.

כל פעולה החלה באחד היוצרים ועברה בסדר מעגלי קבוע אל השניים האחרים: אדמה (קרן-צבי), ברזל ואבן (קדם), קליעה (קריסטל). במהלכים שכללו תגובה ללא ידוע שהם מקבלים בחומר, צורה ומלאכה, כמו גם ויתור על שליטה לגבי מה יקרה לאובייקט כשהוא יעבור הלאה, הם יצרו סדרה של שלושה אובייקטים, כאשר כל אחד מהם לחוד ושלושתם יחד מהווים ייצוג לחיבור נעדר התכנון שהתקיים ביניהם.

הלא ידוע המשליך על ההווה מתקיים באופן אחר בעבודה נופי תודעה של גילה מילר לפידות וימית סגל. השתיים, שעוסקות בהיבטים רוחניים נסתרים באמצעות דימויים חומריים, בוראות עולמות באמצעות צופן מדומיין היורד מן השמיים. צופן זה הופך נקודת מוצא ליצירת אנלוגיות למרחבים אישיים ואוניברסאליים.

תהליך העבודה של השתיים משלב עבודה בחומר ורישום בעט תלת מימדי, ובמהלכו בחנו מילר לפידות וסגל שוב ושוב דרכים בהן ניתן לתת ויזואליה צורנית-חומרית לתחושות וחוויות מיסטיות המשליכות על תפיסות עולם. בין הרוחני לגשמי השתיים המציאו-יצרו רישומי קוד תלת מימדי כמבני תודעה דימויניים היורדים מלמעלה ומטביעים חותמם לתוך עולם ממשי של בני אדם, גופים וטבע. באמצעות כלי יסוד אלה הן יוצרות ייצוגים למציאות חדשה-משתנה בה הן משתלבות זו בזו כשקוד הבסיס התלוי ממעל מְבַנֶה מציאות דינאמית המשתנה כל פעם מחדש.

למול דינאמיקת השתנות הנגזרת מעולמות רוחניים-מדומיניים הדר עמית ורחי שמיר, יוצרות בשדה הקרמיקה, מציגות מיצב העוסק בשינוי שורשי

נטועים במציאות החיים במדינת ישראל. השתיים, בנות למשפחות חקלאיות בהפרש של דור, מקוננות על הפיכתה של המדינה ממקום של ערכי חברה המבוססים על חזון התיישבות וגאולת אדמה, למקום של אדמות חקלאות ללא שורשים וללא דור המשך.

בעבודת כפיים הן בונות את גוש 3630 חלקה 69, ייצוג לחלקת הפרדס של משפחתה של שמיר, העשוי מאדמתה החרבה ומקוצים ודרדרים שנלקחו ממנה ונטחנו לכדי אבקה, ומתחקה אחר צורתה. על גבי החלקה – שהופכת מעין קבר לפרדס, לפרדסנות ולחזון שהיה ואינו – מציבה עמית פסלי פורצלן, גדמי עצים טבולים במיץ תפוזים, קליפות הדורים ועובש, כאשר החומר שממשיך לפעול ולהגיב משתנה עם הזמן, מתריס ומנכיח חיים ללא חיים.

בעבודת וידאו – מצע מנותק – המהווה חלק במיצב, מופיע בנה של שמיר כורה ומחטט כבפצע באדמה החרבה, אוסף אותה באופן סימבולי בשנה זו שהיא שנת שמיטה לתוך שבעה דליים. אך כמו בהצבה בגלריה, גם מחוצה לה אדמה זו לא תשוב לְשִׁמְשׁ לחקלאות וריח הקוצים הטחונים ימשיך להחליף את פריחת ההדרים.

טבע נכחד וזיכרונות של חיים בסביבה משותפת עומדים גם בבסיס העבודה רקפת משלך של ענת בראל ושרה שחק. השתיים בילו את ילדותן באותה שכונה, חוו את אותם נופי ילדות, אך מעולם לא נפגשו. כנשים בוגרות הן חוזרות יחד אל זכרון שדות פרחי הבר שהקיפו את סביבתן ואל פרחי הרקפות שאנשים נהגו לקטוף והפכו פרחים מוגנים.

במהלך משותף בו הרקפת הופכת שיקוף של געגועים למציאות שהיתה ואינה עוד הן מחברות בין הדיסציפלינות בהן הן פועלות. שחק, שמגיעה משדה הצורפות, פורסת ומשטחת פעמוני ברזל תעשייתיים המוכרים מילדותינה לכדי מצע עליו היא רושמת רישומי קו של רקפות, משבשת ומסיטה את אופן השימוש מאובייקט ילדות לתכשיט. בראל שמגיעה משדה הקרמיקה, מציעה מבט אחר על פורצלן המוכר כחומר קשיח ומציגה רישומי פרחים שהיא עושה עם החומר בעודו נוזל, רך, קיים-לא

קיים. במיצב משותף, אחת על גבי השנייה, הן מציגות רישומי קו וכתם פואטיים של הזמן החולף, מנכיחות זכרונות ילדות וגעגועים המתערבבים יחד לכדי אחד.

נקודת מבט אחרת אל הטבע המקומי עולה במיצב **Obscure** של **מיכל ברקוביץ ואילת זר שיינבוים**. כאנלוגיה להתכנסות אל תוך עצמינו בתקופת הקורונה השתיים מתבוננות אל סביבתן דרך צילינדר, מצמצמות את שדה הראייה ומציעות נקודת מבט שונה המאפשרת פתיחת עולמות חדשים.

השתיים, אמניות קרמיקה החברות בקבוצה 'חומר דרומי', החלו את עבודתן בהתערבות בטבע ובצילום דרך גזע עץ חלול בחורשת פורה שבדרום. מהלך שנדד ממרחבי החוץ אל חלל הסטודיו, שם הן יצרו והציבו צילינדרים של קרמיקה לתוכם הן מתערבות ובתוכם הן בוראות עולמות. במפגש בין שפות חזותיות שונות בחומר – זר שיינבוים בצורות עגולות וסגורות, ברקוביץ בקוצים חדים, ויחד באינטרפרטציה המשלבת כניסות אור, חדירה של אלמנטים, השתקפויות ותנועה בחלל, הן בונות סצינות של התרחשות בתוך גוף הצילינדר. במיצב הן מציגות רגעי מציאות עמומה המזמנים יציאה לעולמות חדשים, מציעות התבוננות אינטימית לסביבות טבע דימויני בהן המרחב המצומצם לוקח אל האין סוף.

למול עבודתן של מיכל ואיילת שנולדה סביב צמצום ויזואלי, העבודה **גזירות של שלי השחר ויונת חמיידס** נעה סביב צימצום תנועת וועוסקת בסוגיות של מגבלות הגוף והנפש במצב של חירום ואי וודאות. חמיידס, המגיעה משדה הקרמיקה, הפכה את המסיכות החד פעמיות חומר גלם אותו היא משלבת בעבודה עם חימר. השחר, המגיעה משדה המחול, פועלת ונעה עם ובתגובה ליצירתה של חמיידס.

השתיים עוטפות את גופה של השחר במסיכת מוות ותכריכים מקבעים עשויים מסיכות, מנכיחות את הקיפאון של המגיפה כמו גם של ירי טילים ששלח את תושבי ישראל אל המקלטים, בוחנות אפשרויות תנועה בסיטואציה מאבנת פיזית ורגשית.

בעבודת וידאו בה מצולמת תנועתה של השחר בחלל מקלט ציבורי בהרצליה, הן מציפות סוגיות של כליאה ושחרור-ספק שיחרור שחוזר חלילה. מחזוריות של חיים ומוות, הרס והתחדשות, טקסים ואמונות שמלוות אותנו. יחד הן גוזרות-פורמות את הנוקשות, מותירות מקום לתקווה של עתיד פרום ואופטימי יותר.

זו עם זו וזו לצד זו, מנכיחות גם אוצרות התערוכה תהליך של עשייה משותפת ודיאלוג מצמיח. האחת, אוצרת ותיקה עם שורשים עמוקים בשדה העיצוב, השניה, מתחילה זה עתה את דרכה בשדה האוצרות אך מביאה איתה שנות ניסיון בניהול ויזום פרוייקטים. יחד, הן פסעו לאורך שנת העבודה על התערוכה, הזמינו את היוצרות. ים (ואת עצמן) לצאת למחוזות חדשים, ובנו מהלך המבוסס על חיבורים בין אנשים, דיסציפלינות, חומרים וטכניקות עבודה מתחומים מגוונים.

בהמשך לתהליך כולו גם בחירת אופן הצבתה של התערוכה נבנה כחיבור בין שני סבבים של תצוגה, בדיאלוג המעניק ערך נוסף למכלול העבודות. חלקה הראשון עוסק בסוגיות של עבר וזיכרון שמותיר חותמו, ובמהלכים של מעבר בין נוקשות לרכות; וחלקה השני מביא אל המרחב הצעות להתבוננות מנקודת מבט שונה לצד מחשבות על אפשרויות של בריאה מחדש. בנוסף, לצד העבודות המוצגות בכל סבב בתערוכה, המכלול הראשון כולל רמזים למה שיגיע בסבב השני ובמכלול השני נותרים זיכרונות מתוך מה שהוצג בסבב הראשון. באופן זה כל היוצרים נוכחים בחלל לאורך כל התערוכה, וה"יחד" שהתקיים בכל אחת מהעבודות בתהליכי המחשבה, היצירה, וההצבה, מקבל רובד נוסף בגין הצגתן בשני סבבים שהם תערוכה אחת. אָחַד עם הַשְּׁנִי. בְּיַחַד. אֶנְגָּזְתָּה.

מירב רהט

מיכל ניב
ולילך רז
סוּדָה לְשִׁתְיָה וּדְמָעוֹת
8

שולי שוחט
ולימור דן חנגלי
כשהדברים מתפרקים
12

יעל סונינו-לוי
ותמר שליט אבני
ליידי הסטר סטנהופ
HS, ח ס
9

ענת בראל
ושרה שחק
רקפת משלך
13

עומרי גורן
ומיכאל שלומוביץ' (ז"ל)
בינו לבינו
10

רחי שמיר
והדר עמית
חלקה 3630 גוש 69
מצע מנותק
14

שלי השחר
ויונת חמידס
גזירות
11

מיכל ניב ולילך רז סודה לשתייה ודמעות

צילום: לילך רז

מיכל ניב

facebook.com/michal.niv.ceramics

instagram.com/michalniv

לילך רז

facebook.com/LilachRazPhotography

instagram.com/lilach.raz.photography

השיר "הוראות כביסה"

מאת המשוררת שלומית נעים נאור

יעל סונינו-לוי ותמר שליט אבני ליידי הסטר סטנהופ HS, ח ס

יעל סונינו-לוי

facebook.com/yael.sonninolevy
instagram.com/yael_sonninolevy

תמר שליט אבני

facebook.com/tamar.shalitavni
instagram.com/tamarshalitavni

מפת הפרויקט

עומרי גורן ומיכאל שלומוביץ' (ז"ל) בינו לבינו

צילום: עומרי גורן

עומרי גורן
omrigoren.com
instagram.com/omrigorendesign

שלי השחר ויונת חמיידס גזירות

שלי השחר
facebook.com/shashachar

יונת חמיידס
yonatchameides.com
facebook.com/yonat.chameides
instagram.com/yonatchameides

שולי שוחט ולימור דן חנגלי כשהדברים מתפרקים

שולי שוחט
[instagram.com/shulishochat](https://www.instagram.com/shulishochat)

לימור דן חנגלי
[facebook.com/profile.php?id=1382896127](https://www.facebook.com/profile.php?id=1382896127)
[instagram.com/limor_hingali_dan](https://www.instagram.com/limor_hingali_dan)

ענת בראל ושרה שחק רקפת משלך

ענת בראל
[facebook.com/anat.b.el](https://www.facebook.com/anat.b.el)

שרה שחק
[sara-shahak.com](https://www.sara-shahak.com)
[instagram.com/sarashahak](https://www.instagram.com/sarashahak)

חזרה לטקסט ↑

רחי שמיר
והדר עמית
חלקה 3630 גוש 69
מצע מנותק

רחי שמיר

rachishamir.wixsite.com/artist

הדר עמית

facebook.com/hadar.orange.amit

instagram.com/hadar__amit

זהרה הראל
ונגה הראל
רקמת חיבור
24

גילה מילר לפידות
וימית סגל
נופי תודעה
25

אפרת קלומק
ורונה גלעדי וואנו
בית לחם
20

מיכל ברקוביץ
ואילת זר שיינבוים
Obscure
21

רותי וגנר
ושי וגנר
פאטה-מורפוזזה
22

יונית קריסטל,
ריקי קרן-צבי
ושחר קדם
מיד ליד
23

חזרה לטקסט ↑

אפרת קלומק ורונה גלעדי וואנו בית לחם

צילום: מריה דובגניוק

רונה גלעדי וואנו
[instagram.com/ronaouannou](https://www.instagram.com/ronaouannou)

מיכל ברקוביץ ואילת זר שיינבוים Obscure

מיכל ברקוביץ

facebook.com/berko.am

facebook.com/cadoumichalstudio

אילת זר שיינבוים

facebook.com/ayeletzerceramic

instagram.com/ayeletzer_ceramicart

רותי וגנר ושי וגנר פאטה-מורפוזה

צילום: שי וגנר

רותי וגנר
facebook.com/ruthi.wagner.7

שי וגנר
instagram.com/shaywag

חזרה לטקסט ↑

יונית קריסטל, ריקי קרן-צבי ושחר קדם מיד ליד

יונית קריסטל
yonitcrystal.com
old-craft.co.il

שחר קדם
instagram.com/shul.kedem

צילום: שחר קדם

זהרה הראל ונגה הראל רקמת חיבור

גילה מילר לפידות וימית סגל נופי תודעה

גילה מילר לפידות
gilamiller.com
facebook.com/gila.miller.5

ימית סגל
Iamitsegal.com
facebook.com/iamitArt
instagram.com/iamit.segal

אָנָז'ה
התערוכה השנתית
עמותת אמנים יוצרים 2021

אוצרת מירב רהט
אוצרת משנה מיכל קרסני

גלריה B.Y5 רח' בר יוחאי 5, תל אביב

יו"ר העמותה סיגל זוז
מנהלת העמותה והגלריה עדי שבתאי-פפו
ע. מנהלת העמותה והגלריה איה גנור

עיצוב גרפי סטודיו רוני ורוני

משתתפות. ים ע"פ סדר א-ב ענת בראל, מיכל ברקוביץ, עומרי גורן, רונה גלעדי וואנו, לימור דן חנגלי, זהרה הראל, נגה הראל, שלי השחר, רותי וגנר, שי וגנר, אילת זר שיינבוים, יונת חמיידס, גילה מילר לפידות, מיכל ניב, ימית סגל, יעל סונינו-לוי, הדר עמית, שחר קדם, אפרת קלומק, יונית קריסטל, ריקי קרן-צבי, לילך רז, שולי שוחט, שרה שחק, מיכאל שלומוביץ' (ז"ל), תמר שליט-אבני, רחי שמיר

צילומי הצבה סבב 1 מירב רהט
צילומי הצבה סבב 2 עדי שבתאי-פפו

